

че ние още днесъ бихме могли да достигнемъ до Плъвенъ. До сега нашата артилерия не е успѣла да застави да замълчи нито едно отъ неприятелскитѣ орждия. И за това, безъ да се гледа на заповѣдта на Великия князь, азъ нѣма да дамъ заповѣдъ днесъ да се атакува Плъвенъ, а ще се ограничи само съ неговото обстрѣлване.»

«Веднага слѣдъ това, ние съ генерала отидохме при Архангелогородския полкъ, който се намираше въ резервъ. Тукъ азъ още единъ пътъ можахъ да се убѣдя въ точността на турската стрѣлба и въ силата на тѣхнитѣ гранати. Ние слѣзохме отъ конетѣ и се спрѣхме близо до една група отъ фруктови дървета. Изведнажъ, приблизително на 400 метра отъ насъ, една турска граната удари въ едно отъ тѣзи дървета, разцѣпи го на двѣ, и този сжщия снарядъ, макаръ че бѣше изгубилъ вече по-голѣмата частъ отъ своята сила, продължаваше въздушния си пътъ съ рикошетирания о земята и рѣмжайки като нѣкоя въртилешка (*tourpie d'Allemagne*). Слѣдъ като прѣмина твърдѣ близо отъ насъ, тази граната удари въ главата и уби моментално коня на щабъ-горниста. Това бѣше круповски далнобоенъ, но отъ малкъ калибъръ, снарядъ.

«Най-послѣ, въ 3 ч., се получи първото донесение отъ князь Шаховски. Той донасъше, че билъ заелъ височинитѣ прѣдъ Радишево, че всичкитѣ му войски сж встѣпили въ бой и молѣше за незабавно изпращане на подкрѣпления. Въ сжщото врѣме, генералъ Скобелевъ извѣстяваше, че той забѣлгзаль голѣми турски маси пѣхота, движущи се по Софийското шосе, проходяще между Плъвенъ и Гривица, и че турскитѣ стрѣлковы вериги, повидимому, се поддали назадъ подъ натиска и атакитѣ на отряда на князь Шаховски.»